

Petrolej – Lek protiv raka kome je jedina mana to što je jeftin!

Objavljujemo priče ljudi kojima je otkriven najteži oblik raka želuca, a preporučili su im da samo sačekaju smrt. Nisu ih poslušali, nego su umesto u Institut za rak otišli u Kruj u Albaniji po petrolej. To im je spaslo život

Do pojave interneta misteriozno je nestalo na desetine naučnika i lekara u svetu koji su pokušali da dokažu kako je petrolej izuzetno efikasan u lečenju mnogih vrsta malignih oboljenja, kao i da neka potpuno eliminiše. Pojavom interneta tajna je otkrivena i više se nije moglo pretiti lekarima, ali su počeli ogromni pritisci na fabrike petroleja koje su u svetu gašene jedna za drugom. Prva koja je o tome javno progovorila jeste nemačka doktorica Paula Ganer s klinike "Jakob" na Majni, koja je čitav život posvetila ispitivanju raka i koja je u svojoj studiji iznela tvrdnju da ko u toku godine pije dvanaest dana zaredom po jednu kafenu kašičicu čistog petroleja, nikada neće oboleti od raka ili leukemije.

Leče a ubijaju

Prema zvaničnim podacima Svetske zdravstvene organizacije, rak je ubica broj jedan u svetu u dvadesetom veku, a zarada farmaceutskih kompanija na lekovima koji "leče rak a ubijaju pacijenta" meri se u bilionima dolara. Da li je upravo to razlog zbog koga se zvanična medicina nikada nije okrenula proučavanju petroleja i njegovih lekovitih svojstava iako su mnogi naučnici i lekari za to znali još krajem 19. veka. Prvobitno se petrolej u farmaceutske svrhe masovno koristio za lečenje vašaka, mada je ubrzo otkriveno da je on veoma efikasan i za lečenje tuberkuloze, ali mu to svojstvo od strane klasične medicine nikada nije i zvanično priznato. Posebno je interesantno da je prvi u svetu o lekovitim svojstvima petroleja kada su u pitanju maligne bolesti govorio i pisao Josif Pančić u svojoj "Omorici" i nakon toga su u Srbiji ljudi počeli tajno da se leče od raka petrolejom, a oni koji su preživeli kasnije su kod lekara dobijali odgovor da su živi jer im je postavljena pogrešna dijagnoza. Masovno se petrolej kao lek koristio u Srbiji tokom Prvog svetskog rata, jer nije bilo gotovo nikakvih lekova. O mogućnosti da je petrolej taj koji ih je izlečio od maligne bolesti niko nije želeo da govori. Prva koja je o tome javno progovorila i koju nisu mogli da učutkaju jeste nemačka doktorica Paula Ganer s klinike "Jakob" na Majni, koja je čitav svoj radni vek posvetila ispitivanju raka i o tome objavila naučne radove, a svoja saznanja stavila na internet i pre nego što je objavila knjigu. Više niko nije mogao sačuvati tajnu, ali je interesantno da se još niko od iole značajnijih medija nije bavio tom problematikom.

Čudotvorni lek

NS reporter je došao do desetak ljudi iz Srbije koji su potpuno izlečeni od raka zahvaljujući petroleju, ali i među njima vlada neki nevidljivi zid ćutanja, verovatno zato što ne žele da sredina zna o njihovoj bolesti, a manje iz straha od farmakomafije jer se ta tajna više ne može sačuvati. Većina je rekla kako ne želi da govori za novine, ali su spremni da svoju priču ispričaju drugim ljudima koji su bolesni ili koji u familiji imaju bolesne od raka, jer je i njima, kako kažu, neko ispričao tu priču i spasao im život. Farudin Đeluli je poznati novosadski ugostitelj, više od 30 godina na čošku Futoške pijace držao je najstariju čevabdžinicu u gradu. On tvrdi kako je uspeo da se izleči od izuzetno teškog oblika raka želuca i pristao je da za naš list ispriča svoju priču koju je, naravno, potkrepio medicinskom dokumentacijom.

– Meni je petrolej bukvalno spasao život, da nije bilo njega, ja danas ne bih bio s vama – priča Farudin svoju životnu dramu. – Osećao sam užasne bolove u stomaku mesecima, počev od kraja 2008, ali se nisam javljao lekaru jer sam mislio da će to proći. Kada više nisam mogao ništa da jedem i kada sam spao na ispod 50 kilograma, shvatio sam da sam ozbiljno bolestan i otišao sam na pregled kod lekara. Odmah mi je rečeno da imam rak želuca, ali ja to nisam poverovao. Posle sam išao

kod drugog, trećeg... ali su svi rekli isto. U "Medlabu" sam dobio patohistološki nalaz, koji je potpisao patolog prof. dr Ištvan Klemi, u kome je pisalo da imam maligni limfom želuca malt tipa, a u Kamenici su rekli da su mi ostala još dva meseca života, ali da mi uz odgovarajuće lečenje, koje je podrazumevalo i operaciju i hemoterapiju, mogu produžiti život za čak tri godine.

Farudin je pomislio da je svemu došao kraj. Otišao je u rodnu Makedoniju da se oprosti. Onda je u svom selu kraj Tetova saznao za ženu koja je bolovala od raka materice.

– Imala je metastaze po čitavom telu, ali se izlečila pijuću petrolej koji se nabavlja u Kruju u Albaniji. Tada su mi rekli da mi ne može pomoći običan petrolej koji može da se kupi u radnjama, već isključivo čist i rafinisan, a on se može nabaviti samo u nekoliko evropskih zemalja ili u Kruju, gde je jedino nalazište prirodnog čistog petroleja u svetu. Ta žena mi je pomogla da nabavim tri boce tog petroleja i ja sam počeo svakodnevno da ga pijem. Odlučio sam da se ne vraćam u Novi Sad i da otkažem lečenje u Kamenici, pa šta mi bog dâ. Naravno, nije mi ni palo na pamet da uzmem bilo koji lek što su mi lekari prepisali, već sam dvaput dnevno pio petrolej. Čoveku je u psihi da je skeptičan. Ne priča o tako teškim bolestima, kao da se one dešavaju nekom drugom. A ja sam na svako jutro gledao kao da je poslednje. Nisam ni osetio da mi se zdravstveno stanje popravlja iz dana u dan. Dobro se sećam kako sam se jedno jutro probudio i zapitao da li mi nešto fali, a onda shvatio da nemam nikakve bolove i da posle godinu dana mogu ponovo da jedem. Pogledao sam u kalendar i video da je to bio trideseti dan od prvog jutra kada sam progutao prvu kašiku petroleja. Nisam mogao da verujem da ću živeti. Vratila mi se volja za život, a i osmeh – kaže Farudin.

Eksplzivna šala

Ispijanje petroleja nije nimalo prijatno. Farudin kaže da nikada neće zaboraviti kad mu je jedan prijatelj preneo priču koja se ispredala o njemu zbog petrolejske terapije.

– Čuo je da sam eksplodirao kada sam pripalio cigaretu. Uplašio sam se i mahinalno bacio cigaretu koja mi je bila u ustima. Čitava kafana smejala se zajedno sa mnom. Kada je posle šest meseci svakodnevnog ispijanja petroleja osetio da mu se on "vraća na usta", prestao je da ga pije i otišao u Skoplje na kontrolu.

– Rekli su mi da je nalaz uredan i da se na želucu ne primećuju nikakve promene. Isto mi je rekao i jedan lekar u Nirnbergu, u koji sam takođe otišao na kontrolu dok sam bio u poseti jednom rođaku. Kada sam mu pokazao moje nalaze iz Novog Sada, rekao mi je da je to nemoguće i kako je sasvim siguran da je čovek čiji su to nalazi već odavno mrtav. Tada sam se opet slatko nasmejao, ali i čvrsto odlučio da svima ispričam svoju priču, jer mnogi ljudi ne veruju u bilo šta sem klasične medicine. Ja kažem da sve treba pokušati – kaže Farudin.

Slično iskustvo ima i Kostadin Stojanović. On se 1993. razboleo od raka debelog creva koji je u tom trenutku već bio zašao u drugu fazu, s izraženim metastazama. Operisao ga je doktor Đukić u Urgentnom centru u Beogradu, 16. marta 1994.

Ponovo je operisan zbog ponovnih metastaza. Nakon što je od jedne doktorke čuo da mu je ostalo samo nekoliko nedelja života, slučajno je u jednim nemačkim novinama pročitao ispovest žene koja je uspela da se petrolejom izleči od raka.

Uspeo je da nabavi petrolej. Posle mesec dana pijenja bilo mu je mnogo bolje, a posle tri meseca na debelom crevu više nije bilo nikakvog traga malignitetu.

Interesantno je da se 2006. tada već 83-godišnjem Stojanoviću ponovo pojavio rak na sasvim drugom mestu, ali se i on povukao nakon ponovne upotrebe petroleja.

Sibirske šunke

Posebno je interesantan odnos srpskih lekara prema lečenju raka petrolejom. Kada smo pitali one mlađe, svi odreda rekli su nam da su u pitanju šarlatanske metode koje su opasne po ljudsko zdravlje, ali nam se nisu baš svi učinili uverljivi u svojim iskazima. Međutim, kod starijih iskusnih lekara situacija je potpuno drugačija, ali ni oni ne žele da javno govore o tome bojeći se reakcije i okoline i kolega. Ipak, jedna od medicinskih sestara koja je čitav radni vek provela u Institutu za onkologiju u Sremskoj Kamenici i koja je penzionisana pre nekoliko godina kao glavna medicinska

sestra pristala je da nam ispriča kako se u Sremskoj Kamenici saznalo za metodu lečenja petrolejom.

– Mogu slobodno reći da niko ko nije koristio petrolej nije preživeo rak bez obzira na to kojom se metodom lečio – iznosi nam na početku razgovora tu šokantnu činjenicu žena koja je 40 godina provela u Institutu u Kamenici gledajući i pokušavajući da pomogne ljudima bolesnim od najtežih bolesti. – Strašno je što je to tako i što lekari ne smeju da govore o tome, ali je to sumorna slika sveta u kome živimo. Dobro se sećam kada smo mi za to saznali, još 1978. godine. Radila sam u ambulanti kada je u prepodnevnom satima iznenada ušla Romkinja koju smo otpustili 1974. na nosilima jer, po procenama lekara, više joj se nije moglo pomoći s obzirom na to da je rak dojke metastazirao na sve organe. Kada sam je ugledala zdravu na vratima ambulante, pomislila sam u prvi mah da joj je to blizankinja, jer dobro pamtim lica i setila sam se mlade devojke koja je došla u Institut početkom sedamdesetih u dosta teškom stanju. Ali kada je progovorila i rekla: “E sestro, nije došlo još moje vreme za umiranje”, noge su mi se odsekle.

Netremice je gledala pacijentkinju. Ni reč nije mogla da izusti. Neprijatnu tišinu prekinula je pacijentkinja rekavši da će joj sve ispričati neki drugi put, jer sad nema vremena, pošto sređuje penziju. Neverovatna priča trajala je od po podne do kasno u noć.

– Pozvala sam tadašnjeg načelnika Onkologije prof. dr Dušana Petrovića i ispričala mu da se pacijentkinja od raka izlečila petrolejom. Očekivala sam da će mi reći da sam luda i prostodušna, ali me je razoružao svojom širinom. Zamolio me je da toj mladoj ženi kažem da dođe sutra i da će joj on potpisati sve što treba. Nakon što se naša bivša pacijentkinja vratila kući u Odžake s papirima koji su joj u tridesetoj godini omogućavali penziju, ostala sam s profesorom Petrovićem u njegovom kabinetu. Zamolio me je da nikom ne pričam o tom slučaju. Negde u maju profesor Petrović mi je rekao da je na nekom kongresu čuo da Rusi u Sibiru leče rak petrolejom i odmah je odlučio da svoj godišnji odmor provede u Sibiru proučavajući alternativne metode lečenja te opake bolesti. Kada se vratio, kratko mi je rekao: “Nemate pojma gde živimo i kakav je ovo svet. Dok milioni ljudi umiru u najgorim mukama, u Sibiru se pacijenti oboleli od malignih bolesti s velikim uspehom leče petrolejom i jedino je vazno da je petrolej stoprocentno čist. A iznad kreveta bolesnika obešene su šunke i slanina koje bolesnici sami uzimaju kada su gladni. Kada bismo mi ovde tako postupili, strpali bi nas u ludnicu... Od tada nikada nismo nijednom bolesniku govorili da ne proba alternativne metode lečenja, ali nismo ni preporučivali petrolej... Pošteno je reći – iz straha – zaključuje naša sagovornica.

Nemačka veza

Doktorica Paula Ganer, koja je inače i sama sebe u 31. godini izlečila petrolejom od raka creva što se proširio i na bubrege, ima urednu evidenciju o preko 2.000 pacijenata koji su dobili novi život zahvaljujući petroleju kojim su potpuno izlečili rak. I pored toga što je imala ozbiljne pretnje nakon objavljivanja svojih radova, Paula se nije uplašila i zahvaljujući njenoj upornosti danas je petrolej legalizovan u lečenju raka u Švajcarskoj, Francuskoj, Poljskoj i Mađarskoj. Kolika je moć farmaceutskih kompanija, možda najbolje govori podatak da se još niko javno nije zainteresovao da prouči lekovitu moć petroleja, a mediji ćute.

Porodica Švarc iz Berlina još pre 70 godina uvela je praksu da svakog petka svaki član porodice uzme kocku šećera sa 15 kapi petroleja. Do sada niko od njih nije bolovao od neke ozbiljne bolesti i svi su dugovečni. Interesantno je da su stari članovi porodice Švarc došli na tu ideju jer su u nekim knjigama pročitali da su srpski vojnici u Prvom svetskom ratu lečili petrolejom od svih bolesti.

IZVOR: NS REPORTER

PETROLEJOM IZLEČIO RAK

Kostadin Stojanović (1924) već punih 14 godina živi svoj drugi život. Prvi je “skončao” davne 1993. godine, kada su mu saopštili da boluje od neizlječivog raka debelog crijeva, koji je zašao u svoju drugu fazu. Hladno su mu tada saopštili da su

mu “dani odbrojani”. Bolovi su bili sve neizdržljiviji pa je i sam počeo da misli na najgore. Međutim, riješio je da ipak pokuša da “nadvlada” opaku bolest, i odlučio je da potraži spas u Beogradu.

- Dr Đukić me je prvi put operisao u Urgentnom centru, na Prvoj hirurškoj, 1993. godine. Pošto je sve bolesno odstranjeno, predložena mi je terapija zračenjem i citostaticima, kao kod svih bolesnika koji boluju od malignog karcinoma. Ni sam ne znam zašto, ali nikako nijesam pristajao. Činilo mi se da je to samo nepotrebno mučenje, a ionako sam bio ubijeden da je skori kraj moja jedina neminovnost. Naravno, suočen sa smrću, počeo sam da “vraćam film”, da se prisjećam nimalo lakog života. Sa sedamnaest godina otišao sam u partizane, i kao zarobljenik deportovan u Norvešku, u logor. Od 6.500 zarobljenika kućama se vratilo tek 1.200, a od toga više od 1.000 već je pomrlo. Ja onda pomislim, dobro sam i doživio 69 i neću da se svjesno izlažem tom teškom i neugodnom liječenju. Uostalom, i moja žena je umrla u mukama od raka, pa neka bude kako je suđeno – kaže za naš list Kostadin. Pomiren sa sudbinom, odlučio je da iz bolnice ode kući i čeka sudnji dan. Nije prošlo mnogo vremena kada su metastaze počele da se šire po njegovom organizmu. Već 16. marta 1994. ponovo se našao pod hirurškim nožem. Neposredno posle operacije u vizitu je došla doktorica, čijeg se imena više ne sjeća, pogledala je njegovu istoriju bolesti i hladnokrvno mu rekla – Vama je ostalo još pet, šest dana života. Ne treba vam nikakva terapija! Kostadin je bio šokiran, ali je shvatio da u nestašici najosnovnijih medicinskih potrepština, uslijed sankcija, valja sačuvati lijekove za onoga ko ima šanse. Tog momenta, Kostadinu je bilo jasno da mu život “visi o koncu”, i pošto je prethodno odlučio da odustajanjem od terapije pomogne svom skončanju, poželio je da se oprostí od svojih najbližih, prijatelja i komšija. Posle nekoliko dana, došao je da se oprostí od njega i prvi komšija, i pružio mu u ruke časopis čijeg se naziva Kostadin danas ne može sjetiti. Čekajući “onaj čas”, mirno je listao časopis i, odjednom, ugledao dramatičnu ispovijest jedne njemačke doktorke...

- Žena, i to još doktorica, lijepo kaže da je rak izliječila pijući petrolej, pa, kad je već tako jednostavno spasila svoj život, što ne bih i ja pokušao Petroleja ima skoro u svim prodavnicama, a ima tu i neke simbolike. Em se ne umire od njega, em daje svjetlost – pomislio sam i odlučio piću petrolej i vodiću dnevnik, da vidim hoće li i meni pomoći. Sa terapijom koju je sam sebi propisao, Kostadin je počeo 5. maja 1994. Tačno 45 dana svakoga jutra ispijao je trećinu sadržaja rakijske čašice petroleja. Prvog dana naježio se od pomisli da ta žestoka tečnost može da sagori njegov i onako “načeti” organizam. Kada je vidio da se nije dogodilo ništa strašno, druga je već lakše klizila niz grlo.

- Detaljne analize, u međuvremenu, pokazale su da u mom organizmu nema više ni traga te opake bolesti. Živio sam sa trećinom crijeva do prije godinu dana kad su opet počeli da me muče “zatvori”. Pregledom je ustanovljeno da na istom mjestu s kojeg je u prethodnim operacijama odstranjen tumor imam zadebljanje od pet do šest santimetara. Doktor mi je rekao da ovog puta operacija nije moguća, i dao mi neku tečnost, tek da mi pomogne u čišćenju crijeva. Iako tvrdi da više ne postoji ni jedan razlog zbog koga bi trebalo da živi, jer ima 83 godine, Stojanović je i ovoga puta zaboravio na propisani lijek i ponovo počeo da pije petrolej. Ovoga puta, kako kaže, ne da odloži neizbježnu smrt, već da olakša muke.

- Od 18. maja pet jutara zaredom ispijao sam po kafenu kašičicu petroleja. Poslije sam, pošto sam “navikao” organizam, sve do 6. juna pio po supenu kašiku spasonosne tečnosti. Do desete kašike petroleja bilo mi je jako loše, i pomislio sam da je to kraj. Ali, evo sad mi je sasvim dobro, samo imam teške probleme sa nogama. Šećer mi uništio cirkulaciju. Istina, pijem i čaj od sibirske glijive kombuha, još od prve operacije kad mi je ovaj prirodni lijek donio jedan ljekar, sin mog prijatelja. Pa dok izdržim... Kostadin smatra da nema više rašta živjeti, a neće više ni da opterećuje porodicu svog unuka s kojim živi. Istina, raduje se svom praunuku, i on mu daje snagu, ali bilo je, kako kaže, previše muke i dosta trenutaka za vječno pamćenje...

PETROLEJ IMA VELIKU MANU – JEFTIN JE ...

“S obzirom da mi je tata oboleo od myelome mutiplex- jedne od mnogo vrsta leukemije...krenula sam u potragu za lekom. Posle kratkog vremena dosla sam do caja koji pravi jedna baka u Homoljskim planinama, ali ono sto mi je prilikom preuzimanja caja rekla, navelo me je da podrobnije ispitam tu metodu lecenja. Baka mi je inace rekla da bi trebalo da tati dajem i po kasiku petroleja-ili gasa za lampe. Onda sam pocela da ispitujem kako i koliko petrolej pomaze u lecenju od cancera. Tako sam nasla i ovaj tekst koji mozda moze i drugima da pomogne. “Da alternativna medicina nema granica, dokazuje slucaj iz Nemacke, gde se ljudi lece, verovali ili ne – petrolejom! Doktorka Paula Ganer, sa klinike “Jakob” na Majni, tvrdi da ko godišnje pije dvanaest dana zaredom po jednu kafenu kašičicu petroleja, nikad neće oboleti od raka, leukemije ili neke slicne teže bolesti. I sama dr Paula je bila u teškoj situaciji, kada je u 31. godini života obolela od raka creva. Operisana je, ali joj se rak proširio na bubrege i kada su lekari ustanovili da joj ne mogu pomoci otpustili su je iz bolnice. Tada joj je muž preporucio da uzima petrolej. I desilo se cudu: nakon samo tri dana ustala je iz kreveta, a posle šest nedelja dostigla je normalnu težinu i bivala sve zdravija. Od tada i ona sama obolelima, ali i zdravima preporucuje da piju petrolej i u svojoj evidenciji ima preko 2.000 slucajeva izlecenja od najtežih bolesti. Interesantan je i slucaj porodice Švarc, iz Berlina, koja je uvela praksu, da svakog petka svaki clan porodice uzima kocku šecera sa 15 kapi petroleja. Ovo rade vec 70 godina i nikada nisu болоvali, svi su zdravi i dugovecni. Petrolej ipak ima jedan veliki nedostatak, zbog kojeg nije uvedena njegova šira upotreba u lecenju: veoma je jeftin. A to, naravno ne odgovara mnogim lekarima i farmaceutske industriji, jer oni “žive” od najtežih bolesti koje napadaju covcanstvo. I sama dr Ganer je imala problema sa vlastima i cak je kažnjavana, ali je upotreba petroleja u nekim zemljama legalizovana za lecenje. Za sada u Švajcarskoj, Francuskoj, Poljskoj i Madarskoj, gde može da se nabavi apotekarski petrolej iz kojeg su odstranjeni neprijatni mirisi. Pa, izvolite, probajte. Davljenik se za slamku hvata, a bolestan covcek za sve što može da mu pomogne. Deluje šašavo, ali ko zna – možda je delotvorno? Prenošeno je sa kolena na koleno, a postoje i zapisi, da su Nemci upotrebu petroleja u zdravstvene svrhe preuzeli od nas Srba, tokom Prvog svetskog rata. Oslabljena Srbija, zbog Balkanskih ratova i rata protiv Turaka, ostavljena takoreci sama da se bori protiv tri velike oružane sile, bez osnovnih medicinskih sredstava i lekova za zbrinjavanje bolesnih i ranjenih, lek je potražila u petroleju. Bar onaj deo stanovništva u okupiranoj Srbiji i pripadnici vojske, kojima je petrolej bio dostupan. ” Inace mom tati se krvna slika poboljsala nakon terapije petrolejem ali je pre neki dan zaglavio u bolnici jer je dobio upalu pluca, naravno svojom krivicom jer se nije pazio.P.S. Ovo nije reklama, vec pokusaj...kao sto neko rece, davljenik se hvata za slamku....

<http://zelenenovine.wordpress.com/zelena-apoteka/petrolej-lek-protiv-raka-kome-je-jedina-mana-to-sto-je-jeftin/>

WWW.RADITEODKUCE.COM